

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Okresný súd vo Svidníku – Wykładnia art. 6 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) oraz art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Umowa kredytu konsumenckiego – Przymusowa egzekucja wyroku sądu polubownego – Wniosek o dopuszczenie interwencji stowarzyszenia ochrony praw konsumentów w postępowaniu egzekucyjnym – Ustawodawstwo krajowe nieprzewidujące możliwości interwencji osób trzecich – Możliwość dopuszczenia takiej interwencji przez sąd krajowy

Sentencja

Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności jej art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 w związku z art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego nie jest dopuszczalna interwencja stowarzyszenia ochrony konsumentów w celu poparcia konsumenta, przeciwko któremu wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne o wykonanie prawomocnego wyroku sądu polubownego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 16.2.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts – Łotwa) – SIA Greencarrier Freight Services Latvia przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-571/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 70 ust. 1 i art. 78 — Zgłoszenia celne — Częściowa rewizja towarów — Pobranie próbek — Nieprawidłowy kod — Rozciągnięcie wyników na identyczne towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi po zwolnieniu tych towarów — Kontrola po zwolnieniu towarów — Brak możliwości zwrócenia się z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji)

(2014/C 112/11)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Greencarrier Freight Services Latvia

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego – Augstākās tiesas Senāts – Wykładnia art. 70 ust. 1 akapit pierwszy i art. 78 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) – Zastosowanie wyników częściowej weryfikacji dotyczącej towarów wskazanych w zgłoszeniach celnym do identycznych towarów wskazanych w innych zgłoszeniach – Dopuszczalność takiej praktyki organów celnych – Kontrola po zwolnieniu towarów – Rozciągnięcie wyników weryfikacji na zgłoszenia, które nie mogą być już zweryfikowane

Sentencja

Artykuł 70 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że ponieważ przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie do towarów objętych „tym samym zgłoszeniem”, podczas gdy towary te są poddawane rewizji przez organy celne w okresie poprzedzającym zwolnienie przez nie wspomnianych towarów, nie zezwala on tym organom, w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi, które już zostały zwolnione przez te same organy celne.

Natomiast art. 78 wspomnianego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zezwala on organom celnym na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym przeprowadzonej w oparciu o próbki tych towarów na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi dokonanyymi przez tego samego zgłaszającego, które nie zostały i nie mogą już być poddane rewizji, ponieważ zostały już zwolnione, w przypadku gdy towary te są identyczne, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 9.2.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen – Belgia) – Lyreco Belgium NV przeciwko Sophie Rogiers

(Sprawa C-588/12) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 96/34/WE — Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego — Klauzule 1 i 2.4 — Urlop rodzicielski w niepełnym wymiarze — Zwolnienie pracownika bez ważnego lub wystarczającego powodu — Ryczałtowe odszkodowanie z tytułu naruszenia ochrony w związku ze skorzystaniem z urlopu rodzicielskiego — Podstawa obliczania odszkodowania)

(2014/C 112/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lyreco Belgium NV

Strona pozwana: Sophie Rogiers

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Arbeidshof te Antwerpen – Belgia – Wykładnia klauzul 1 i 2.4 Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. (Dz.U. L 145, s. 4) – Urlop rodzicielski w niepełnym wymiarze – Zmniejszenie wymiaru świadczonej pracy – Zwolnienie pracownika przed zakończeniem odbywania przez niego urlopu rodzicielskiego bez ważnego powodu – Sposób obliczania wysokości odszkodowania z tytułu zwolnienia

Sentencja

Klauzulę 2.4 Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego, zawartego w dniu 14 grudnia 1995 r., które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, zmienionej dyrektywą Rady 97/75/WE z dnia 15 grudnia 1997 r., postrzeganą zarówno w świetle celów zamierzonych przez to porozumienie ramowe, jak i w związku z klauzulą 2.6 tego aktu, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by ryczałtowe odszkodowanie z tytułu naruszenia ochrony należne pracownikowi korzystającemu z urlopu rodzicielskiego w niepełnym wymiarze w wypadku jednostronnego rozwiązania przez pracodawcę bez ważnego lub wystarczającego powodu umowy z tym pracownikiem, który był zatrudniony na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze czasu pracy, było określane na podstawie zmniejszonego wynagrodzenia pobieranego przez tego ostatniego w dniu jego zwolnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 16.3.2013.